

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 10Er/192/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7808204179
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Hadbavná
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2016:7808204179.2

Uznesenie

Okresný súd Rožňava v exekučnej veci na návrh oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpeného JUDr. Martinom Máčajom, advokátom so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému V. P., narodenému XX.XX.XXXX, bytom R. M. XX, XXX XX R., o vymoženie 705,70 Eur (21 260,00 Sk) istiny s príslušenstvom, vedenej na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., so sídlom Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava, takto

rozhodol:

exekúciu vyhlasuje za neprípustnú,
exekúciu zastavuje,
súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva.

odôvodnenie:

Oprávnený sa podaným návrhom domáhal nariadenia exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 705,70 Eur (21 260,00 Sk) istiny s príslušenstvom od povinného na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 13.12.2007, sp. zn. SR 9277/07.

Súd v konaní vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5808 015332 * zo dňa 11.04.2008, na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD.

Podľa ustanovenia § 251 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa ustanovenia § 103 Občianskeho súdneho poriadku, kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí, že súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo/164/1996, publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997).

Podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok v platnom znení“), exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa ustanovenia § 243b ods. 1 Exekučného poriadku v platnom znení, exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak.

Podľa ustanovenia § 243b ods. 2 Exekučného poriadku v platnom znení, ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a § 60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013.

Podľa ustanovenia § 243b ods. 3 Exekučného poriadku v platnom znení, o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57, ktoré bolo podané pred 1. novembrom 2013, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013; to neplatí, ak ide o odvolanie podané proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, o ktorom doposiaľ nerozhodol sudca.

Podľa ustanovenia § 54b ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní v platnom znení“), ustanovenia tohto zákona sa použijú aj na konania začaté pred 1. januárom 2015.

V danom prípade sa exekučné konanie začalo dňa 25.03.2008, súd teda pri svojom rozhodovaní postupoval podľa Exekučného poriadku v znení platnom do 31. októbra 2013 a v rozsahu citovaného ustanovenia § 243b ods. 3 Exekučného poriadku v platnom znení podľa Exekučného poriadku v platnom znení a podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, je tuzemský rozhodcovský rozsudok, rozhodcovský rozsudok vydaný na území Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 až 3 zákona o rozhodcovskom konaní:

(1) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov 16) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

(2) Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

(3) Proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

Podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom do 31. októbra 2013 (ďalej len „Exekučný poriadok“), exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Súd v priebehu konania z pripojených listinných dôkazov, najmä rozhodcovského rozsudku, predloženej Zmluvy o úvere a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, zistil nasledovné:

Medzi účastníkmi bola dňa 03.11.2006 uzatvorená Zmluva o úvere č. 7271871 (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 531,10 Eur (16 000,00 Sk). Poskytnutý úver sa povinný zaviazal splátiť v 12 mesačných splátkach po 86,97 Eur (2 620,00 Sk), t.j. celkovo zaplatiť čiastku 1 043,62 Eur (31 440,00 Sk). Bod 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru upravuje riešenie sporov - rozhodcovskú doložku tak, že:

„Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené:

a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 3530/B (ďalej len „rozhodcovský súd“), ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu,

b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy o úvere, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovacia podmienku tejto rozhodcovskej doložky; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.“

Nakoľko povinný neplnil riadne a včas svoje povinnosti zo Zmluvy o úvere a bol v omeškaní so splácaním úveru, oprávnený podal v zmysle bodu 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na rozhodcovskom súde žalobu.

V rámci prístupového procesu Slovenskej republiky do Európskej únie bol v Slovenskej republike prijatý zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje podmienky poskytovania spotrebiteľských úverov, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojený s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. decembra 2007, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), sa spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ustanovenia § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, t.j. v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“), spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2007, t.j. v čase uzavretia Zmluvy o úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Je nesporné, že Zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko povinný vystupoval v danom prípade pri podpise zmluvy ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ, zatiaľ čo oprávnený konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ, pričom išlo o formulárovú zmluvu, teda zmluvu, ktorá je pripravená na predtlačenom formulári, do ktorého sa vpisujú iba meniace sa údaje, a teda jej obsah nemohol povinný podstatným spôsobom meniť, respektíve ovplyvniť. Ide o osobitný druh zmluvy, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať jej obsah, bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzavrela. Zmluvnými stranami sú dodávateľ, spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorej predmet činnosti je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, a ktorá teda koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je subjekt, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd považuje za preukázané, že povinný má v danom vzťahu vzniknutom z uzavretej Zmluvy o úvere postavenie spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené a tiež so zreteľom na skutočnosť, že hoci ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere výslovne neuvádzalo zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu, v zmysle v tom čase platného ustanovenia § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. treba za spotrebiteľskú zmluvu považovať každú zmluvu uzavretú podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, ako aj s ohľadom na povahu zmluvných strán, súd ustálil, že v danom prípade došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Za tohto stavu, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou je v danom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je vo vzťahu k zmluve o úvere Obchodný zákonník, je potom nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (napríklad uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.09.2014, sp. zn. 6Co/139/2013). To znamená, že jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, predmetná Zmluva o úvere musí mať aj náležitosti zákona o spotrebiteľských úveroch. Prípadná klauzula o aplikácii Obchodného zákonníka, alebo označenie Zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu podľa Obchodného zákonníka teda nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, medzi ktoré patria aj ustanovenia § 52 a nasledujúce, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa.

Pri posudzovaní veci sa veriteľ (oprávnený) úveru nemôže zbaviť povinnosti urobiť zadosť aj ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom dôvodom zbavujúcim ho tejto povinnosti nemôže byť to, že v rámci poskytovania úveru je len poskytovateľom peňažných prostriedkov (a nie aj tovaru alebo služieb majúcich sa takto obstarat') a ani to, že v Zmluve o úvere neuvedie účel, za ktorým sa úver poskytuje. Aj za použitia všeobecného interpretačného ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa spotrebiteľských zmlúv, je totiž namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba podľa názoru súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku), čiže veriteľa (oprávneného).

Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy, ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať, a naopak, ktoré v nej nesmú byť, tzv. neprijateľné podmienky na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromno-právnych vzťahoch a je základným inštitútom tzv. spotrebiteľského práva. Povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú Občiansky zákonník zaručuje spotrebiteľom, odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom.

Návrh spotrebiteľskej zmluvy, Zmluvy o úvere, je aj v danom prípade pripravený na predtlačenom tlačive, do ktorého sa len vpisujú požadované údaje. Spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy o úvere; nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu ako celku.

Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t. j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Značnú nerovnováhu je možné vysvetľovať ako právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje, alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, prostredníctvom ktorých sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, nápravy už prijatého plnenia alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Vzhľadom na obsah § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je potrebné prijať záver, že neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, a teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosti spotrebiteľ dovoľával.

Ochrana, ktorú Občiansky zákonník poskytuje spotrebiteľom, umožňuje aj exekučnému súdu preskúmať spotrebiteľskú zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku aj vtedy, ak spotrebiteľ nenamieta nekalý charakter tejto podmienky, pretože buď nepozná svoje práva, alebo je odradený ich uplatniť z dôvodu nákladov, ktoré by súdne konanie predstavovalo. Neplatnosť takejto podmienky však nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy, pokiaľ túto podmienku možno oddeliť od ostatných náležitostí zmluvy.

Praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke tak, ako je formulovaná v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru je, že spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Znenie rozhodcovskej doložky neodporuje síce doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza (in fraudem legis). Uvedené potvrdzuje i množstvo exekučných vecí s obdobným skutkovým základom vedených na tunajšom súde, kde exekúcie s totožným oprávneným sú vykonávané na základe exekučného titulu, ktorým sú takmer výlučne rozhodcovské rozsudky.

Súd v danom prípade nemá pochybnosť o tom, že ustanovenie bodu 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru uzatvorenej Zmluvy o úvere je v rozpore so znením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, na čo musí súd prihliadať z úradnej povinnosti (ex offo).

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa ustanovenia § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Keďže právomoc Stáleho rozhodcovského súdu na rozhodnutie v predmetnej veci je založená na absolútne neplatnom právnom úkone, exekučný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti po preskúmaní exekučného titulu dospel k názoru, že tento je vydaný v rozpore so zákonom, a teda exekúcia vedená na jeho základe je neprípustná, a preto ju v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s ustanovením § 57 ods. 2 a ustanovením § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a zastavil.

Podľa ustanovenia § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

Podľa ustanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena súdneho exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie (§196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa ustanovenia § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

Podľa ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Pokiaľ ide o trovy exekúcie, tie v predmetnej veci znáša oprávnený, keďže návrhom na vykonanie exekúcie na základe rozhodnutia, ktoré sa nestalo vykonateľným, zaviniť zastavenie exekúcie. Nakoľko však z podania súdneho exekútora zo dňa 12.05.2016 výslovne vyplýva, že si náhradu trov exekúcie neuplatňuje, rozhodol súd o trovách exekúcie tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Poučenie:

Proti výroku o zastavení exekúcie je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Rožňava.

Proti výroku o trovách exekúcie odvolanie nie je prípustné. Proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 nemožno podať mimoriadne dovolanie.

Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakaťa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 Občianskeho súdneho poriadku), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Podľa ustanovenia § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sa má v odvolaní popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ustanovenia § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.